

Un sempre recorda la primera vegada. Les primeres vegades són molt difícils d'oblidar. Jo recordo perfectament el meu primer petó, la primera vegada que vaig publicar un llibre, la primera vegada que vaig fer l'amor, la primera vegada que vaig riure fins a plorar, la primera que vaig muntar a cavall, que vaig parir, que vaig pujar al Dragon Khan i la primera vegada que vaig veure la meva gossa Sedna.

Perdoneu-me la nostàlgia. Les primeres vegades són úniques. Segurament tan úniques o amb tan de valor com les últimes, però suposo que les últimes no les valorem prou bé perquè en realitat no sa-

bem si és, de veritat, l'última, de vegada.

Quan va ser l'últim petó amb el teu ex? I l'última vegada que vas veure la Sedna? I l'última vegada que vas anar a la platja? I si no és l'última? Mereix un record

Que totes les últimes vegades us siguin propícies. Gràcies per tantes i tantes vegades compartides des de la primera a ara.

important sinó tenim la certesa que ho sigui?

Si ho sabéssim del cert. Si un sabés segur que una cosa es fa per última vegada, no la saborejaria, sentiria, mastegaria i gaudiria fins a límits il·legals?

Per exemple... si jo sabés segur que aquest fos el meu darrer article, l'última vegada que em llegireu al Vallès, no miraria de dir-vos, amb les paraules més dolces i el nus a la gola apretant, que ha estat un plaer?

No miraria de recordar el primer d'article, ara deu fer uns 9 anys, quan escrivia en 1000 caràcters justos? Si. Ho faria. I recordaria, amb nostàlgia, els temes tractats, els pobles del Vallès visitats, els articles i les entrevistes i la gent que he conegut i he apreciat dins i fora del mitjà que em va acollir, que ho ha fet, incansable.

Sí. Ho faria. I miraria de no emocionar-me massa i dir-vos adéu bé, amb estil,

amb alguna frase per no oblidar, perquè no recordessiu la primera vegada que em vaig llegir a la Revista del Vallès, sinó l'última: aquesta.

Cal mitificar les últimes vegades. Cal convertir-les en tan úniques com les primeres. Hi ha una frase d'Oscar Wilde a El Ventall de Lady Windermere en que un personatge diu a la protagonista: "Jo no vull ser el primer home de la teva vida. Vull ser l'últim".

Hi estic d'acord. L'últim és, ha de ser, més important que el primer.

Que totes les últimes vegades us siguin propícies. Gràcies per tantes i tantes vegades compartides des de la primera a ara. Us enyoraré. I acabo: un adéu. El primer. L'últim.

CULTURA

Joan Sala Vila

los ripios de Francisco Barbachano

Okó Vyanga: Somnis d'una identitat

La contemplació de l'exposició que Okó Vyanga presenta a l'Espai Gralla de Granollers m'ha portat a reflexionar la paraula identitat. Òbviament el títol de la mostra ens revela que no es tracta d'una identitat real sinó d'una identitat desitjada. Però el llenguatge d'aquesta pregunta filosòfica ens demana interpretar metafòricament el ser actual en totes les seves formes i modalitats. Amb llenguatge cromàticament exquisit i ric es fonamenta en una figura observable des de diferents punts de vista i posicions. I en aquest joc, la màscara ens convida a un puzzle de mil interpretacions possibles aconseguint que els ulls, els llavis, la boca, les galtes, el nas, les orelles i les formes del rostre ens defineixin emocions d'un ampli ventall de vivències. En gairebé totes les pintures hi figuren traços indicadors, com si fossin lletres, que formulen preguntes

independentment de la posició natural o invertida de la cara. Preguntes que sembla volen contestar els ulls amb la gran varietat de formes i expressions d'acord amb el cromatisme de la figura. Una verdadera lliçó psicològica signada poèticament amb un contrapunt musical que sorgeix de la varietat de traços jugant amb els colors. Unes pintures que tenen ànima i ens traslladen a cultures africanes que saben fer sonar les cordes del violí de l'ànima dels pobles. Okó Vyanga filosofa, poetitza i canta aquell interior de la persona que vol ser ella d'acord amb el seu entorn dialogant amb els entorns d'altres pintors filòsofs, poetes i músics per convergir caminant plegats en la verdadera identitat de cada persona. Un somni que pot esdevenir realitat.

Hoy dice adiós la palabra; la noticia, la opinión, pues con ese ripio acaba en el Vallés Oriental, la historia más brillante de la prensa comarcal.

Tres décadas escribiendo tanto en prosa, como en verso, es mucho tiempo, amigos, para llegar al silencio.

Me entristece ese adiós de Revista del Vallés y un, no sé qué, de nostalgia, recorre todo mi ser.

Hoy me ha dicho el director que este ripio es el postrero y aunque me cuesta entenderlo, les rimo un abrazo en verso.

Gracias, amigo lector, por tanta fidelidad; ni mi pluma, ni mis versos, nunca lo habrán de olvidar.

¡Requiem por Revista del Vallés!

Espais a l'aire lliure, escenaris de la vida

L'assistència a obres de teatre i a diferents espectacles poètics, musicals i de lleure m'ha ensenyat a passejar pels espais lliures, carrers, places, parcs, com si veritablement fos espectador d'un espectacle. I veritablement que se'n fan força de descobriments de possibles actors i actrius i d'escenes que un dramaturg podria portar als escenaris. Els espais lliures dels pobles i ciutats són autèntiques sales de cinema i de teatre. I molt més quan fent d'espectador en trobes continuament convertit en un altre protagonista. Una de les situacions força repetides és el domini de l'espai, en particular d'espais estrets i de cantonades. L'espectador no vol interferir i ha de fer mil i una giragones per no entrebancar-se i si és un xic vergonyós no haver de demanar permís per poder passar.

Aquest domini de l'espai té en els mercats l'escenari ideal per l'espectador ocasional. Si aquest és un xic xefarder pot assabentar-se d'amors i desamors, de baralles matrimonials i amicals, de fets de l'alçada d'un campanar que fan trontollar la seriositat del protagonista del grup aturat dominant l'espai públic. La crítica va de constructiva a una componenda al

gust del crític. I allò millor són els acudits. N'hi ha de tots colors. Veritablement una passejada discreta pels pobles i ciutats esdevé una font gairebé inesgotable de temes. Personalment no m'agrada que els dels costat puguin escoltar les meves paraules. Una obra de la dramaturgia castellana es titula "Las paredes oyen". És una invitació a la prudència.

CINQUÈ ANIVERSARI TONI GARCIA!

El dimarts, 2 de juliol, a les 20:00 es realitzarà una cerimònia a l'església de Sant Esteve. Segueix amb nosaltres, Toni! No t'oblidem. Cris, Rogu i Marc".